

Innhold

Snart	.....	7
Torsdag	Ei lita budeie	12
	Min hjelp kommer fra Herren	22
	Hos tannlegen	26
	Butikktyven	34
	En rar mann	38
	Hopp og sprett – i meste laget	44
	Noen kommer – noen går	48
	En indianer og to hester	52
	Dadda og Elina	57
	Leggetid	61
Fredag	Monky Ponky-apekattene	64
	Småspionene	69
	Regnbuen	75
	På lekeplassen med mamma og mormor .	82
	Snarveien	87
	Fra den ene til den andre	92
	Garasjeleking	97
	Skattekista	102
	Sykehuset	109
Lørdag	En ny start	116
	Til stranda	120

	Et mysterium	127
	En strandpromenade	131
	Hos mormor og morfar	137
	Den nye kåpa	146
Søndag	Vi gjør oss klar	156
	Biltur med forviklinger	159
	Barnedåpen	164
	Barnesamlingen	174
	På restaurant	181
	Kaffe hos mormor og morfar	186
	Farvel	192
	Leo er borte	197

Snart

Vi satt ved kjøkkenbordet og spiste kveldsmat, mamma, Mimmi og jeg. Pappa var ute i fjøset og melket kyrne.

«Jeg skulle ønske at i dag var i morgen,» sa jeg til mamma. Nå hadde vi ventet så skrekkelig lenge, og ennå var det ei hel natt igjen før vi skulle reise til Jæren. Mamma bare lo.

«Hva gleder du deg mest til?» spurte hun meg.

«Til å se Elina,» svarte jeg. Elina er søskenbarnet mitt. Hun er snart to måneder nå, og på søndag skal hun døpes. Det er derfor vi skal til Jæren denne helgen. Jeg har bare sett henne på bilde, og det er jo liksom ikke helt på ordentlig.

«Ja, det gleder jeg meg også veldig til,» sa mamma.

«Men jeg gleder meg veldig til å treffe alle de andre også,» skyndte jeg meg å si.

«Jeg gleder meg mest til å leke med Einar og André og Trine,» sa Mimmi. Det er også søskenbarna våre. Einar er eldst av oss. Han er seks år og har begynt på skolen. Så er det meg på fem et halvt. André blir snart fem han også. Mimmi er tre komma ti, og Trine har nettopp blitt to. Einar, André og Trine er barna til tante Heidi og onkel Alex. Alex er storebroren til mamma. Han heter egentlig Aleksander, men alle sier bare Alex til ham.

«Får vi ligge hos mormor og morfar?» spurte jeg mamma. Vi pleier alltid å ligge hos dem når vi er på Jæren, men morfar har vært syk

på en sånn måte at han kan smitte oss. Derfor var det ikke sikkert at vi kunne være der denne gangen.

«Nei,» sa mamma. «Jeg snakket med mormor for ei stund siden. Morfar er ikke bra. Han hoster ganske mye fremdeles. Legen sa at han hadde fått noe som kalles smittsom lungebetennelse. Og så kommer foreldrene til Jonna dit og skal ligge der på lørdag, så da er det ikke plass til oss der uansett.» Jonna er mannen til Dadda. Dadda er lillesøstera til mamma, og det er de som er mammaen og pappaen til Elina.

«Jeg har snakket med tante Anny og onkel Rolf,» sa mamma. «De gleder seg veldig til vi kommer til dem.» Det er tanta og onkelen til mamma, men vi sier alltid tante Anny og onkel Rolf vi også. De er så snille. Tante Anny finner alltid på så mye morsomt sammen med oss, og onkel Rolf er kjempeflink til å fortelle historier.

«Jeg lurer på hvor pappa blir av,» sa mamma og kikket på klokka igjen. «Han pleier ikke å være så sen!» Vi var ferdige med å spise da pappa kom inn.

«Du er så sen,» sa mamma da han kom inn til oss på kjøkkenet. «Er det noe galt?»

«Jeg måtte ta fjøset alene,» sa pappa. «Farfar har fått seg et kink i ryggen, så han kunne ikke være med i kveld.»

«Å,» sa mamma. Så sto de ganske stille ei lang stund og bare så på hverandre.

«Ja,» sa pappa til slutt.

«Å,» sa mamma en gang til. «Det var leit.» Jeg ble helt forvirret.

«Hva sa du ja til?» spurte jeg pappa. «Og hva er det som er leit?»

«Jeg sa ja til at jeg må være hjemme i morgen,» sa pappa og satte seg ned. «Jeg kan ikke reise til Jæren likevel.»

«Skal vi ikke til Jæren?» hylte jeg og reiste meg opp på stolen. Dette fant jeg meg ikke i! Vi *skulle* reise!

«Jo, slapp av,» sa mamma. «Ro deg helt ned! Vi skal til Jæren, men pappa må være hjemme og stelle dyrene. Onkel Arne er borte denne helgen med jobben sin, vet du, og farmor kan ikke ta hele fjøsstellet alene. Det går ikke. Så når farfar er syk, må pappa være hjemme!»

«Jeg vil at alle skal reise,» sa jeg og satte meg ned igjen.

«Kan ikke kyrne bare ta en liten ferie?» spurte Mimmi.

«Nei,» sa pappa og smilte. «Det går ikke. De *må* få mat, og de *må* melkes. Hver dag, morgen og kveld. Sånn er det bare med den saken.» Vi visste jo det, men det var så trist at pappa ikke skulle være med. Jeg hadde gledet meg sånn til at vi skulle kose oss sammen alle fire.

«Dere kan ta båten til Stavanger om dere vil,» sa pappa. «Så slipper dere å sitte stille i bilen så lenge.»

«Ja,» ropte både Mimmi og jeg. Særlig Mimmi ble nok glad for det, for hun blir så fort bilsyk.

«Jeg kan kjøre dere inn til byen så dere ikke må bære så langt på bagasjen,» sa pappa. «Det passer egentlig bra, for jeg har noen andre ærender i byen som også skulle vært gjort. Da kan jeg gjøre det etter at jeg har satt dere av.»

Mamma og pappa ble sittende og prate mens vi måtte gå opp på

badet og stelle oss. Ei lita stund etter kom pappa opp. Mamma skulle ringe til tante Anny og spørre om de kunne hente oss i Stavanger.

«Det er bare et lite stykke å kjøre til dem fra båten,» sa pappa. «Så det går nok bra.»

Pappa satt lenge på rommet sammen med oss. Først leste han ei bok. Det var heldigvis min tur til å velge i kveld.

«Skal vi øve litt mer på sangen vår?» spurte pappa da boka var ferdig. Pappa holder på lære oss en sang som bestemoren hans hadde lært ham da han var liten gutt. Farmor ryddet på loftet for noen dager siden, og da fant hun ei gammel minnebok som pappa hadde eid. Inni den sto denne sangen som pappa nå prøvde å lære oss. Pappa stemte i, og så sang vi med så godt vi kunne – både Mimmi og jeg:

La meg i din hånd få være, ved ditt hjerte ligge nære.

Milde Jesus, du må bære meg igjennom nød og fare.

Og i alt som møter meg, led meg, Jesus, på din vei.

Da er livet trygt å leve, sammen med min Jesus kjær.

Da pappa hadde gått ned igjen, lå jeg lenge og kikket i taket. Jeg tenkte at jeg sikkert aldri kom til å få sove. Det liksom boblet inni magen min av alt det som jeg gledet meg så veldig til. Å, om bare i dag kunne bli til i morgen med en eneste gang!

«Kjære Jesus,» ba jeg inni meg. «La det bli morgen nå med en gang.» Den bønningen hørte Jesus, for etter at jeg hadde bedt, lukket jeg øynene, og da jeg åpnet dem igjen, var det virkelig blitt morgen.

Torsdag

Ei lita budeie

Det knirket i trappa. Jeg satte meg opp i senga og rakk så vidt å se ryggen til pappa før han forsvant ned.

«Pappa,» hvisket jeg, men det kom ikke noe svar. Jeg satt og tenkte meg litt om. Skulle jeg legge meg ned og sove videre eller skulle jeg ikke? Jeg la meg ned for å kjenne etter om jeg var trøtt fremdeles, men etter en laaang gjesp og en god strekk, var jeg klar for en ny dag. Jeg listet meg stille ut av rommet for ikke å vekke Mimmi.

På kjøkkenet satt pappa og gomlet på et tørt knekkebrød.

«Men Maja ... er du våken alt nå?» sa han da han så meg.

Jeg gikk bort til pappa og krøllet meg sammen på fanget hans. Pappa strøk meg med den store hånda si over ryggen min. Det var varmt og godt.

«Kan jeg få bli med deg i fjøset, pappa?» spurte jeg og så opp på ham.

«Så tidlig? Klokka er bare halv syv. Vil du ikke heller opp i senga og sove litt til?»

«Nei, jeg er ikke trøtt,» svarte jeg. «Jeg vil være med deg!»

«Ja, ja, for meg er det greit.» Pappa kikket på meg og smilte. «Vil den vesle budeia mi ha et knekkebrød før hun skal på jobb? Det er ikke godt å arbeide på tom mage!» Pappa fant fram et knekkebrød til meg også. Vi pratet ikke noe mer mens vi spiste. Jeg satt så godt på pappas fang og hørte på lyden av knekkebrød som knaste i munnen. Pappa tygde sånn hardt og fort: TYGG, TYGG, TYGG. Jeg

tygde sånn ganske forsiktig: tygg, tygg, tygg. Det var moro å høre på de to lydene sammen.

«Nå får vi komme oss ut,» sa pappa da vi var ferdige. Han lempet meg ned på gulvet. Pappa så på meg og klødde seg i hodet.

«Kan du finne noe å ha på deg selv, tror du?» Pappa så ganske hjelpeløs ut. Han er ikke så flink med klær og sånn.

«Jada,» sa jeg og fortet meg ned i kjelleren. Der fant jeg både sokker, støvler, fjøsdressen og ei lue. Mamma maser alltid om at vi må ha lue på oss i fjøset for ikke å få lukt i håret, og i dag husket jeg det. Vi ble ferdige på likt, pappa og jeg.

«Så går vi da,» sa pappa og tok meg i hånda. Lyset var allerede slått på i fjøset.

Da vi kom ned, hørte jeg at det klirret i bøtter i melkerommet. Jeg sprang opp trappa og fortet meg inn.

«Hei, farfar,» ropte jeg. «Her er jeg!»

«Nei, er det du, Maja!» sa farfar og så helt forskrekket ut.

«Er du frisk igjen nå?» spurte jeg farfar. Han så ikke helt bra ut, for han bøyde seg liksom litt rart forover.

«Kanskje ikke helt,» sa farfar og smilte. «Men jeg blir nok ikke verre heller om jeg går her og stuller litt.»

«Da kan jeg hjelpe deg med å melke,» sa jeg.

«Ja visst kan du det,» sa farfar glad. Han kom bort og strøk meg på kinnet. «Jeg må bare vaske klutene først.»

Jeg gikk inn i fjøset til pappa. Han skulle akkurat til å gi kyrne kraftfôr.

«Kom Maja, så kan du også få gi dem litt mjøl,» sa pappa. Han fant fram den lille koppen som vi bruker. Kraftfôret er oppi en stor

trillebår som pappa triller, og så har han en kjempestor øse som han tar mjøl oppi og gir til dyrene. Jeg tar mjøl oppi koppen min, og så får alle litt av meg og masse av pappa.

Kyrne våre har hver sin bås som de står i, og når de skal spise, stikker de hodet inn gjennom en slags grind. Når alle har fått mjøl og står og spiser, snur pappa på en stang, og da blir den åpningen i grinden så liten at de ikke får hodene sine tilbake igjen. Slik må de stå mens vi melker. Det er for at de ikke skal kunne gå så mye fram og tilbake mens de har melkemaskinen på seg. Farfar pleier å melke den siden med færrest kyr, og pappa den med flest. Farfar bruker én melkemaskin, og pappa har to.

«Nå er jeg klar,» sa farfar og satte vaskebøtta fra seg. «Vil du vaske av Belinda?»

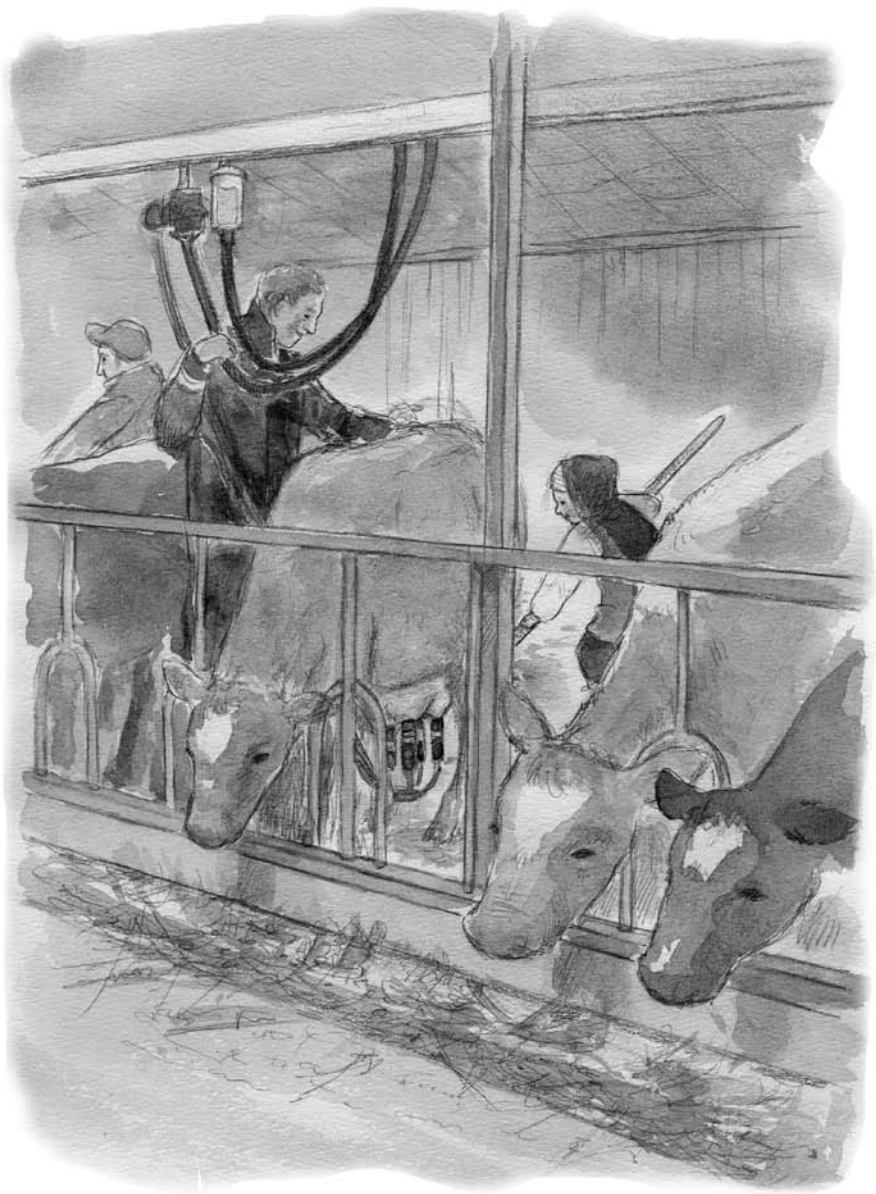
«Ja, det kan jeg godt,» sa jeg. Farfar fant en klut til meg, og så gikk vi sammen bort til Belinda. Det er viktig å vise kyrne at vi kommer før vi begynner å vaske, for ellers kan de skvette til og sparke oss.

«Hei, Belinda,» sa jeg og klappet henne på siden. «I dag er det jeg som skal vaske deg.» Belinda snudde seg og så på meg. Så bøyd hun seg ned for å spise videre.

«Nå vet hun at jeg er her, ikke sant, farfar?»

«Ja visst. Det var fint at du husket det, Maja. Nå kan du sette deg ned og vaske.» Farfar sto ved siden av og strøk henne forsiktig på foten. Jeg satte meg på huk og begynte å vaske. Alle spenene måtte vaskes helt rene. Belinda var ganske ren, så det var ikke så vanskelig.

«Her er kluten,» sa jeg til farfar og ga ham den da jeg var ferdig.

«Og her er papiret,» sa farfar til meg og ga meg litt tørkepapir. Etter at spenene er vasket, skal de tørkes. Til slutt skal det klemmes ut litt melk fra hver spene. Det er ganske vanskelig å få til. Jeg klemte alt jeg kunne, men det kom ikke så mye som en liten dråpe engang.

«Husk at du må klemme hardt sammen oppe først,» sa farfar. Han bøyde seg ned ved siden av meg for å vise. Farfar klemte på spenen så melkespruten sto.

«Kom med handa di, så skal jeg hjelpe deg,» sa han. Jeg tok tak i en spene, og så holdt farfar handa si over mi. Vi klemte sammen. Nå sprutet det skikkelig.

«Nå får jeg det til,» sa jeg glad.

«Ja, du er kjempeflink, Maja,» sa farfar. «Nå er Belinda klar til å få melkemaskinen på seg.» Farfar skulle til å hente den, men da kom pappa springende.

«Jeg skal hente den for deg,» sa han til farfar. «Vær nå litt forsiktig med ryggen din!» Pappa hengte melkemaskinen på et rør i taket.

«Jeg skal flytte den for deg etterpå også,» sa han og gikk over til den andre siden igjen. Det er mange slanger på en melkemaskin. Det er én slange med luft som suger ut melken, og en annen slange som melken skal renne i. Helt nede er det en liten blank skål, og ut av den skålen er det fire rør som er litt tykke i enden. De kalles for melkekopper. Det er de som skal settes på spenene til kua.

«Jeg skal holde litt for deg, så kan du sette på melkekoppene,» sa farfar. Koppene henger ned først, og så må jeg snu dem og få dem på spenene. Der suger de seg fast. Så henger de der av seg selv. Vi kan se melken i den blanke skålen som henger under melke-

koppene. Det er gøy å stå og se på når melken spruter ned i den.

Jeg gikk og hentet skrapen for å måke bæsjen ned i renna. I båsen til kyrne er det en stor matte som de står og ligger på. Når de bæsjer, faller det meste ned i renna bak dem, men det kommer ofte litt oppå mattene også. Det må vi få bort. Jeg tok skrapen og måkte ned alt som lå på kanten. Det var ganske strevsomt. Skrapen er så stor, og jeg er så liten.

«Det er mye som går bare en tar tida til hjelp,» pleier farfar å si. Det gikk ikke så fort, men litt etter litt fikk jeg bort alt sammen.

«Så fint det var blitt her nå da,» sa farfar. Han kom bort og tok av melkemaskinen. Nå rant det ikke noe melk fra Belinda lenger. «Vil du hjelpe meg med Fagerlinn også?»

«Nei, nå må jeg ha en liten pause,» sa jeg. «Det er ganske slitsom jobbing, dette her!»

«Ja, det er sikkert,» sa farfar og smilte. «Ta deg en pause, du.» Jeg gikk bort til Timmy. Det er kua mi. Pappa sier at ei ku ikke kan hete Timmy, men det kan den det, så, for det gjør nemlig mi ku. Den heter Timmy, og sånn er det med den saken. Timmy er mest hvit og litt brun og veldig, veldig snill. Når jeg kommer for å klappe henne, står hun helt musestille. Jeg får til og med sitte på ryggen hennes. Det er en bøyle mellom hver ku. Nå klatret jeg opp på den ene ved siden av Timmy. Da lente hun seg inntil meg.

«Gode, snille Timmyen min,» sa jeg og klappet henne på ryggen. «Kan jeg få sitte på deg i dag?» Timmy nikket litt med det store, hvite hodet sitt. Det skulle nok bety ja. Jeg svingte den ene foten over ryggen hennes og heiste meg opp. Etterpå la jeg meg ned på ryggen hennes. Å, men det var godt. Godt å kjenne den gode, varme

kroppen hennes, godt å kjenne hvordan hun pustet, godt å høre de rolige lydene fra melkemaskinene. Jeg lukket øynene og strøk henne på halsen. Nå kjente jeg at jeg var ganske trøtt også. Jeg lurte på om jeg skulle ta meg en liten blund, men da hørte jeg noen som lo. Det var pappa. Jeg gløttet opp.

«Ble det for stritt for deg i dag?» Pappa kom bort til meg. «Vil du gå opp i huset og legge deg litt igjen?»

«Jeg ligger jo her,» sa jeg og klappet på Timmy.

«Ja – det ser jeg,» sa pappa og smilte. «Men nå skal jeg melke Timmy, og da er det nok best du kommer ned igjen.» Pappa løftet meg ned. Jeg så på mens han vasket og tørket henne.

«Jeg er tørst,» sa jeg til pappa da jeg så den gode melken som sprutet ut.

«Kom hit, da, så skal du få litt,» sa pappa og vinket meg bort.

«Jeg kan da ikke drikke av spenene,» protesterte jeg. Fysj – det ville jeg da slett ikke.

«Nei da,» sa pappa. «Jeg skal sprute litt melk til deg, jeg – kom bare hit.» Jeg lurte litt på hva det var pappa ønsket på nå, men jeg var litt nysgjerrig også, så jeg gikk bort.

«Sett deg helt ned på huk her og gap opp!»

«Men klarer du å treffe munnen, da?» spurte jeg. Det hørtes ikke helt bra ut, dette her. «Å jada. Bare kom, så skal du få se!» Pappa hørtes så sikker ut at jeg gjorde som han sa. Jeg satte meg ned. Pappa tok tak i den ene spenen til Timmy og klemte til. Så kom spruten! Å fysj a meg! Jeg kjente den varme melken som en rakett rett inn i munnen ... på halsen og på haka. Jeg spratt opp og både gulpet og svelget på en gang så jeg nesten mistet pusten.

«Der ser du,» lo pappa. «Jeg traff munnen!»

«Ja,» sa jeg og tørket av meg med armen. «Men du traff mer også!» Jeg så på pappa og visste ikke helt om jeg skulle være sint eller om jeg skulle le, men pappa lo så fælt at jeg bare måtte le jeg også.

«Var det godt?» spurte pappa etterpå.

«Nei, det var det ikke!» sa jeg og tørket meg på nytt. Det var absolutt ikke godt med varm melk. Pappa hentet melkemaskinen og satte den på Timmy. Jeg sto ved siden av og sang litt for henne mens hun ble melket. Men så kom farfar med to bøtter melk.

«Vil du bli med til kalvene?» spurte han. Ja, det ville jeg. De små kalvene er i hver sin lille bing. De blir så glade når vi kommer med melk til dem. Da stikker de hele snuten nedi og slurper i seg på ento-tre. Etterpå får de bitte litt mjøl og litt høy. Når de blir større og har lært å spise ordentlig, skal de gå sammen i en større bing. Vi kan gå oppi og kose med dem nå når de er så små, men når de går i den store bingen, hopper og spretter de så mye. Da tør jeg ikke.

«Du kan gi dem litt mjøl i bøtta når de er ferdige med å drikke, og når det er helt tomt, kan du ta den med ut til meg.» Farfar gikk ut for å finne litt høy. Han kom tilbake med hendene fulle.

«Og så litt av dette til slutt,» sa han og la høyet ned på gulvet. Så gikk han ut igjen. Jeg kjente meg ganske stolt. Nå var jeg liksom på arbeid helt alene. Jeg så på de to kalvene som drakk. Nå var visst den ene ferdig. Jeg tok en hånd mjøl og kastet det oppi bøtta. Etterpå var den andre også ferdig. Den fikk

også litt mjøl. Det gikk ikke så fort nå. De spiste litt, kikket opp og nappet så til seg litt til. Jeg turnet litt i en ledig bås ved siden av mens jeg ventet på at de skulle bli ferdige. Det er kjempegøy å klatre på bøylene og snurre seg rundt.

Nå var de visst helt ferdige. Jeg tok ut bøttene og la litt høy oppi krybbene deres. Farfar hadde klar to nye bøtter med melk til meg da jeg kom inn i melkerommet med de tomme bøttene.

«Nå kan du ta med deg disse til de to neste kalvene og gjøre det samme,» sa farfar. Han snakket til meg som om jeg var en voksen. De så litt tunge ut, men når farfar sa det slik, så *skulle* jeg klare det.

«Jada, dette klarer jeg fint,» sa jeg og tok tak i bøttene. Det skvulpet litt mens jeg gikk, men det gikk bra. Verre var det å få løftet bøttene opp til trauret. Hva skulle jeg gjøre nå? Jeg hadde ikke lyst til å be farfar om hjelp. Han trodde jeg kunne klare dette selv, og da *ville* jeg klare det. Jeg så meg rundt i rommet. Det sto ei lita kasse ved veggen. Den kunne jeg bruke. Jeg tok den bort, og så satte jeg bøtta på kassa. Etterpå klatret jeg opp ved siden av den. Nå var det lett å få bøtta på plass. Kalvene drakk og jeg turnet. Så var det bare én kalv igjen. Farfar var på vei bort til kalven med bøtta, men jeg sprang bort til ham og sa:

«Jeg kan ta denne også, jeg, så kan du få hvile deg litt.»

«Det er jenta si, det,» sa farfar og ga bøtta til meg. Jeg fikk både kassa og bøtta bort til den siste kalven. Det gikk så fort med den at jeg fikk ikke tid til å snurre rundt en eneste gang. Så samlet jeg sammen bøttene og gikk inn i melkerommet med dem.

«Nå er jobben gjort,» sa jeg stolt. «Hva skal jeg gjøre nå?»

«Nå er melkingen ferdig, så nå kan du få strø litt sagmugg under kyrne.»

«Ja, jippi!» ropte jeg glad og sprang inn i fjøset igjen. Jeg kastet sagmugg under alle kyrne på farfar sin side. Pappa var allerede ferdig på sin. Han holdt på å kjøre ut silofôr. Han har ei stor vogn som han heiser silofôr oppi. Etterpå står han på et brett nede på vogna, og så trykker han på noen knapper. Da kjører vogna bortover, og så kommer det ut silofôr på sidene slik at alle kyrne får passelig med mat. Jeg sto og så på til han var ferdig.

«Nå er vi helt ferdige her inne,» sa pappa og tok meg i hånda. «Nå går vi hjem og ser om mamma og Mimmi har kommet seg på beina.» Farfar holdt på å vaske da vi gikk. «Du får komme innom en tur senere og mate grisen din litt også,» sa farfar og blunket lurt til meg. Grisen – det er sparegrisen min, det. Jeg får alltid litt penger av farfar når jeg hjelper til med noe.

«Kan jeg få bli med i morgen også, pappa?» spurte jeg på vei opp til huset.

«Ja, det kan du gjerne, men da må du være igjen her hos meg etter at mamma og Mimmi har reist. Å nei, det var jo sant. Jeg hadde helt glemt at vi skulle til Jæren.

«Kanskje en annen gang heller,» sa jeg og klemte godt fast i pappas store hånd.

«Ja, kanskje det, du vennen min,» sa pappa og klemte tilbake.